

SECCIÓ COMARCAL DE BARCELONA

Fonaments de la seva actuació en la qüestió "Dispensaris gratuïts"

Interessa a la Secció Comarcal de Barcelona del Sindicat de Metges de Catalunya desfer camí i de tornar al punt de sortida en ço qu'es refereix al *afaire* dels dispensaris gratuïts, a fi de situar-nos novament, per-a defensar nostre punt de mira y desfer al ensemps unes quantes mal intencionades interpretacions que uns amb mala fé i d'altres per ignorancia hi han donat credit i circulació.

Nosaltres, creiem que la beneficencia es una funció social, i que pertany donar-li compliment als organismes municipals, provincials o estatals. Que aquestes organismes deuen cuidar-se de llur organització i sosteniment i que en son parcial o total defecte podran fer-ho tots els ciutadans que se sentin amb mitjans i força per fer-ho.

Si partim del principi que al nostre pais la beneficencia oficial esta mal organitzada i es deficient, caldrà acceptar com a complement la particular o ciutadana, entenen sempre que aquesta serà voluntaria i que per esser digna i justa, sacrificarà solsamente als que l'estableixin no perjudicant mai a un tercer per quant llavors esdevindria una cosa mol diferent d'una beneficencia.

Nosaltres compendriem i acceptariem una beneficencia complementaria de la oficial sempre i quant aquells que l'establissin corressin amb tots els sacrificis que dita funció comporta i en traugessin tot el goig moral i la plena satisfacció espiritual que tants alts fins produirien.

Mes no es axí com se ha organitzat i practicat al nostre poble. Qualsevol casino politic, entitat social o benèfica, acorda amb junta fundar un dispensari pels pobres de la barriada i pe aixó, abillen un local del seu estatge, encarregen al conserge la vigilancia del mateix i cerquen un cos facultatiu que hi fassi la total funció social (incompleta a totes llum) qu'en junta solemne varen acordar.

Al metge se li diu qu'ell te d'ésser altruista, que la funció qu'ells s'han imposat comporta per a tots grans sacrificis i que ell tampoc podrà negarse a donarlos el seu concurs tota vegada que nostra carrera es un sacerdocí. Aquest es l'argument de que sempre fan ús els benefactors de la societat que tan alta missió s'imposen.

Contra aixó, nosaltres volem dir-ho ço qu'els metges i deuen objectar.

1. Que es una veritat com un temple el que la carrera de metge es un sacerdocí i que com a tal, no hi ha cap metge que dormi totes les nits ni que mengi a les hores, ni que'ls sofriments morals de la professió el deixin tranquil d'esprit el temps que per descansar li queda i que tampoc ni ha cap que de la seva clientela del despatx i carrer no conti amb un 10 ó 15 per cent si mes no de gratuita.

Que per lo tant tenim un grapat de les moles-ties qu'el sacerdocí comporta sense cap ventatge del mateix, tota vegada qu'el metge, com a ciutadà no gosa de cap ni una llei d'excepció i fins potser gosariem a dir que degut a vells prejudicis es de les professions mes grabades.

2. Qu'el mtge com a tal podria participar amb aquest mal entesos centres de beneficencies sempre i quant (a) la beneficencia oficial fos mancada de medis per completar-lo, (b) quant la beneficencia fos feta per dites entitats d'una forma global comprenent metge, farmacia i aliments (c) quant el rendiment moral fos a partir proporcionalment entre els que hi contribueixen en llur funcionament, en una paraula quant el metge fos algú. Cal fixar-hi un xic: tal hi com s'organitzan els actuals dispensaris; l'únic sacrificat es el metge i de retop es el meins considerat dones, son abundant els casos que llur funció i competencia son controlades per un conserge.

3. Que la beneficencia tal com la practiquen no es res d'aixó perque éi malat necessitat no en farà gran cosa de que un metge el visiti; si no té diners per la medicina a voltes força dispensioses ni per la llet que ha de alimentar-lo. Gosariem a dir qu'es una burla el que un malat que com a pobre se'l visiti en un dispensari; a la farmacia li diguin que ço qu'el metge li ha receptat per tractar-se, val 8, 10 ó 12 pessetes.

4. Qu'el sacrifici qu'els organitzadors inoquen davant del metge nosaltres els creiem nuls i en cambi sabem que cobren ussant patent de caritatius, benefactors de l'umanitat etc., etc. Creiem que si'ls dispensaris mèdics gratuïts no fossin tan baratets per llurs organitzadors no hi tindriem tanta tirada i agafarien tanta o més afició a fundar gotes de llet, cases bressols, instituts de maternologia, sanatoris marítims, restorants gratuïts etc. etc. que no es pas de visites de metge de lo que mes manca la classe pobra. Per tota aquesta serie de objeccions que son arguments palpables es per ço que la Secció Comarcal de Barcelona s'ha preocupat dels dispensaris i per d'altres, com son la major concurrencia mèdica que cada dia fa mes difícil la formula econó-